

NAGY JUDIT ÁFONYA

Van

Mert jártam már kelő földek kinyújtott karjain
és ereszkedtem sötétpuha tengerágyig
de nem mesélt el a korall a bohóchal
az édes kolibri a vinnyogó sakál
nem mesélt hát nem vagy itt
s nem tévedt a férfiszív sem
még ha rezgett is a néma térben
véredény-suttogása
nem mesélt el alkonyok narancskékje
elefántok vonulása
nélküled lettem lelketlen kérész
kutató vándor régész
fizikus papnő étlen művész
testetlen lény
mint selymes köd az úr tenyerén
mint arany halotti maszk
csontvázarcú homok alatt
határ vagyok vagy homokpad
de semmiképp sem veled
és te semmiképp sem magad
vagy akár ellenem
buta gondolat
vagy mint szökkenő vad
vadász leszek ki diadalt arat
csapdáim öt világrészbe rejtem
csapdálatos csodák hozzám hívnak
igézet dobszó ima füstjelek
mind irányt mutatnak neked
e felhő Párizs felett
ez is érted van csak
nyilakat lő ablakok üvegtestére
ferde irányzék de mind ugyanarra mutat

ülök a teraszon itt megtalálhatsz
addig savanyú citrom ízetlen limonádé
elhűlt kávéba esőpermet körömrre lakk
a világban mindenütt
csak e versben itthon még mindig
nem vagy.

Dalol a Halál, éji csend a visszhangja

Hálóban az éj,
szövök köré ágyat.
Körbejár a szeszély,
pengeti hárfámat.
Rásuttog a szél,
csábítja a vágyat,
mosolyog csalfán a veszély,
arcodra nyomja párnámat:
„Együtt halunk, ne félj...”

Szabó Gyula: Virrasztók